

Приведохме всички тия подробности, за да се види по кой начин българскитѣ, а частно сливенскитѣ фамилии, сж се разпильвали по разни краища, и какъ, поради това обстоятелство, тѣ сж загинвали като *българи*.

Града *Брашовъ* е важенъ за насъ не само за това, че е билъ гостоприеменъ край на сливенската емиграция до 1830 г. и че отъ тукъ се разпростира идеята за събуждането на народа ни по организиранъ пжтъ, но и защото въ Брашовъ сж живѣли българи отъ много стари врѣмена. Името му е славянско По Шулеръ и Шафарикъ — *Bersovia* (отъ *брьзъ*, а не прахъ). Ср. *Magazin für gesch. Liter. etc. Kronstadt 1844. Bd. I, Heft II, s, 190 - 192*. Въ 1421 г. Мурадъ II стигналъ чакъ до Брашовъ. Българитѣ тамъ се чуватъ отъ ранни години. Въ 1422 г. се четатъ: *Пръгарем Брашовскіѣм*. (Въ грамотата на влашкия князь Иванъ Данъ. *Мсб.*, XVI 496).

Възможно е, тукъ българитѣ да не сж прѣселени, но послavianчени прабългари, съ най-късни слѣди отъ Крумовото царуване, когато изрично се пише за българи въ Трансилвания. Въ горната грамота се четатъ имена на българи, които не сж славянски, като: *Нанота* спатаръ, *Гръдоманъ*, *Бая*, жупан *Чега*, Утмеш и т. н. Около X-я вѣкъ българитѣ въ Трансилвания сж били политическо цѣло. Чуватъ се борбитѣ на *Кеа*, българския „дуксъ“ въ Трансилвания (Дакия) съ унгарския кралъ Стефанъ въ 1002 г. Ср. *Bonfinius, Regum Hungaricarum, dec lib. XLV, Lipsiae 1771, p. 184 - 185*.

Въ *Sieben bürgische Chronik* на *Kraus* (за 1608 г. до 1665, II, p. 343. *Fontes rerum austriacarum — K. Akad. d. Wiss. Wien. 1862*) се споменува за ограбени *българи* въ *Брашовъ* отъ кн. Константинъ. Между жителитѣ на Брашовъ, географа Бушингъ тура българитѣ на първо мѣсто (въ XVIII-я

не можаме да узнаемъ нѣщо допълнително за „Дядо Андонъ“. Множеството тамъ българи, които сж живѣли въ отдѣленъ кварталъ, днесъ сж почти поромънчени. Интересно е, че тоя кварталъ по архитектура, по мѣстоположение и т. н. наподобява Сливенския кварталъ Клуцохоръ. Тукъ се чете старо-български надписъ отъ врѣме императрицата Мария Тереза.

За Андонъ Ивановъ често ще се споменува по-нататкъ Д-ръ Селимински, който го е познавалъ лично, пише, че „той билъ богатъ, родолюбивъ и славянофилъ“. Запис. II, 48. Въ едно писмо до прѣселенитѣ сливенци въ Берязка (до Плоещъ), той ги нарича: „мили съотечественици“ и се подписва: Антоний Иоану, 30 мартъ 1831 г. (*ibid* 76).

Сестрата на Андонъ Ивановъ, Баба Люба, е живѣла нѣколко години въ Брашовъ при брата си, но умира въ Сливенъ. Въ Брашовъ тогава имало цѣла сливенска колония. Между секретаритѣ въ търговската кѣща на Андонъ Ивановъ въ Брашовъ е билъ единъ отъ старитѣ Моравеновци.

Допълнителни свѣдения говорятъ, че зетя на Андонъ Ивановъ дѣйствително се наричалъ Думба, но това или било прѣкоръ, свързанъ съ името на мушия, каквато ималъ тоя сливенецъ.